

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12629>

Autonomia, autodeterminació i lluita de classes

- Actualitat - Articles opinió -

data de mise en ligne : dilluns 9 d'octubre de 2017

CGTCatalunya.cat

(Tres idees enmig de la voràgine dels darrers dies i setmanes)

Hi ha èpoques en què tot passa molt de pressa. Situacions, debats, respostes a aquestes situacions. En les diverses ocasions de la meua vida en què he passat per fases d'aquestes amb prou feines he trobat el temps per alimentar-me, fer alguna bugada i descansar el just per seguir el ritme. Crec que como jo, molta gent. Intueixo que ja sabeu perfectament de què parlo. Segurament també a vosaltres us ha passat que en aquestes èpoques, en que la vida esdevé molt més intensa i viva, els pensaments i les reflexions volen ràpidament pel vostre cervell. Tant ràpid que, tot convertit en immediatesa, costa trobar el moment per fixar-los, poder-los analitzar i, sobretot, poder-los compartir.

Doncs a mi, aquestes setmanes, m'ha tornat a passar això. I segur que no soc l'únic. M'ha passat, a més, enmig d'un seguit de situacions vinculades a això que n'han anat dient "Procés". Una cosa de la qual sempre n'he desconfiat. Però pensar mai està de més. Especialment quan un vol actuar en una realitat que sovint (per no dir quasi sempre) no és la que volem. És per això que vull deixar tres idees que aquests dies han anat apareixent pel meu cap i que, puntualment, he pogut compartir a trossos amb algun company i companya. Les exposo sense massa lligam entre elles. Espero que el temps em permetrà anar-les desenvolupant.

Autonomia.

De la nostra organització, la CGT, diem que és una organització autònoma de treballadores i treballadors. Som moltes i molts els afiliats que sempre hem defensat aquesta autonomia que, per definició, implica independència en la nostra acció política. És a dir, que intentem prendre les decisions en funció una percepció dels nostres interessos com a treballadors/es, de com és la realitat i les nostres forces, i d'una planificació per assolir aquests interessos. Em temo que vivim en una societat on a certa gent li costa molt assumir que això sigui real i, fins i tot, possible. Potser és un reflex del simple fet que vivim en estats que, en definitiva, comporten el monopoli de la política. És a dir, que intenten privar a les persones de la seva capacitat de fer política fora de les institucions i mecanismes del propi estat. Doncs nosaltres, quan defensem l'assemblea i l'acció directa, intentem combatre aquest monopoli i, per tant, el propi estat. Fer-ho implica ser autònoms.

Els darrers mesos hem vist com a molta gent li costa assumir això. Així, a inicis d'any ens vam sentir dir que érem lerrouxistes o agents del CNI. Que fèiem igual que la CIA quan boicotejava amb vagues el govern Allende a Xile. El context era el de la nostra crítica contundent a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per part de Junts pel Si i la CUP i la vaga d'ensenyament que vam convocar en solitari el mes de gener. Poc després vam passar a ser agents del Trias i del PDCAT en contra l'ajuntament de Barcelona i els comuns de l'Ada Colau pel fet de promoure vagues, la més mediàtica la de metro, contra la privatització i a favor dels interessos de molts treballadors i treballadores. Finalment, amb motiu de la vaga general del dia 3 d'octubre hem escoltat que, en aquesta ocasió érem el sindicat de la CUP o, fins i tot, els "cambrers" de la CUP.

Si hem de fer cas de tot això, la CGT devem ser una organització esquizofrènica o penell, que vira en funció de la direcció del vent. O, potser, simplement el que succeeix és que intentem prendre decisions i actuar en funció de nosaltres mateixos, com a organització de treballadores i treballadors, i dels nostres organitzacions. És obvi que en una realitat en conflicte, amb múltiples agents, qualsevol actuació pròpia pot apropar-se més a interessos conjunturals d'un o altre. Però és igualment cert que jutjar les actuacions a partir d'aquests agents externs únicament el que fa és negar la capacitat de fer coses a aquell qui les fa. Jo sento que amb la decisió de la CGT de fer una vaga general ens ha passat una mica això. Una part del debat ha girat sobre si la decisió afavoria o no a determinat espai de la política institucional. En canvi, hi ha hagut molt poc debat entorn el fet en si de fer la vaga, si era o no la millor manera de respondre a una escalada repressiva i una espècia de consolidació de l'autoritarisme que preocupava al conjunt del sindicat. Aquest clima ha penetrat, fins i tot, dins l'organització enrarint en alguns moments

un debat que, com en qualsevol altra decisió, era i és imprescindible.

Senyal, doncs, que hem d'enfortir encara més el reconeixement de la nostra autonomia com a base per definir, lliurement, les nostres actuacions.

Autodeterminació.

Un altre fenomen d'aquests darrers dies ha sigut la quasi unanimitat del moviment llibertari alhora de prendre posició contra la repressió que hem estat vivint a Catalunya. Una repressió que, a ningú se'ns escapa, ha vingut motivada o ha trobat l'excusa en la convocatòria de referèndum del passat 1 d'octubre. Tres organitzacions anarcosindicalistes, la CGT, la CNT-AIT i Solidaritat Obrera, hem debatut i hem coincidit en promoure la vaga general del passat 3 d'octubre. És cert que dins de les tres organitzacions hi ha hagut opinions divergents al respecte, però també és cert que les decisions finals s'han pres amb majories importants. I aquesta passa endavant de l'anarcosindicalisme s'ha fet amb l'acompanyament de la gran majoria de les organitzacions de base anarquista de Catalunya. Tot plegat un fet que, per desgràcia, és quasi inèdit durant les darreres dècades.

Si bé la motivació de la vaga ha sigut directament la resposta a una escalada repressiva, cal tenir present que aquesta resposta s'ha pres enmig d'un debat dins dels espais anarquistes i anarcosindicalistes sobre l'actual conjuntura a Catalunya, allò que en diuen "Procés" i això que en diem "autodeterminació". En general, jo diria que l'anarcosindicalisme sempre hem defensat l'autodeterminació dels pobles. I no hem tingut massa problema en aplicar-ho en conflictes allunyats, com pugui ser Chiapas, el poble Mapuche o el Kurdistan. Ara, en canvi, la realitat ens cau molt més a prop. Fa anys com observem, en general com a simples espectadors, un cert joc de "trileros" d'una part de la burgesia catalana amb això del "Procés". Desconfiem tant dels seus objectius com de les seves formes, massa subjectes a les polítiques institucionals i a l'electoralisme. Però alhora reconeixem una mobilització popular molt important i assumim el dret dels pobles a autodeterminar-nos. També de nosaltres. I a fer-ho molt més enllà dels límits que ens ofereix el propi "Procés".

El món llibertari hem hagut de pensar i posicionar-nos en un escenari que sovint ens ha sigut incòmode, segurament per l'hegemonia que hi ha tingut la burgesia i el parlamentarisme. I ho hem fet, des d'Embat a Federació Anarquista de Catalunya, la CNT-AIT o la CGT, per citar-ne alguns. La defensa de l'autodeterminació (real), el rebuig a l'Estat com a forma d'organització i de política i la confrontació tant al règim del 78 com a la burgesia catalana son alguns dels punts que comparteixen els diferents posicionaments. Amb matisos, èmfasis diferents, però en direccions similars. I això, segurament també marca una fita en el moviment llibertari a Catalunya.

Lluita de classes.

Crec que el passat 3 d'octubre va significar moltes coses. Una va ser que, d'alguna manera, els treballadors/es vam entrar en un escenari que fins ara mai havia comptat amb nosaltres. No per defensar cap referèndum, ni cap sentit d'un hipotètic vot, sinó com a rebuig a una repressió a aquest referèndum i a l'atac als drets civils. L'altra va ser el fet que Catalunya es va aturar al marge dels sindicats CCOO i UGT, organitzacions que fins ara s'han presentat com les úniques amb capacitat de poder fer una vaga general mínimament efectiva. No vull ara debatre si l'"Aturada de país" convocada per ells mateixos, el govern i les organitzacions sobiranistes va ser determinant en això, o no. A ningú se li escapa que sense aquesta convocatòria decidida a corre-cuita la nit del dia 1 d'octubre, la vaga hauria sigut igualment massiva. A moltes empreses que no es van adherir a l'"Aturada de país" el seguiment de la vaga va ser molt elevat, per sobre el 80%. Els talls de carretera o les grans manifestacions del matí els van dur a terme els piquets de la vaga, no de l'"Aturada de país". I a la tarda, les manifestacions per la vaga van ser gegants. A Barcelona, per exemple, molt més gran que l'oficialista.

És obvi que l'èxit de la vaga va venir donat per factors aliens a la CGT i als altres sindicats que la convocàvem. I que va ser una vaga rara, en aquest sentit. Però és igualment innegable que el dia 3 d'octubre a l'escenari van entrar uns nous actors, i amb un impacte considerable.

De vegades els silencis diuen més que les paraules. Els mitjans sobiranistes el vespre van callar, quasi de manera unànime, la relació entre les mobilitzacions del dia, la vaga i els sindicats que la vam convocar. S'havia fet palès al llarg del dia que el monopoli de les mobilitzacions de treballadors/es que suposadament tenien CCOO i UGT havia saltat pels aires. I, igualment, que potser fora de les línies oficials del sobiranisme hi havia moviment. Suposo que aquesta situació no va agradar gens ni a la burgesia, tant la implicada en el "procés" com la que li és obertament contrària. Ni tampoc als governs català ni espanyol. De fet, resulta que qui havíem aixecat la veu érem, i som, els seus enemics. Mentre el "procés" es va consolidant, fins i tot en conflicte obert amb el govern i la burgesia espanyola, no pot perdre de vista el seu enemic intern, que som nosaltres. El dia 3 d'octubre va ser evident que podem articular descontent, enuig i que tenim capacitat de mobilització. Fins i tot malgrat que nosaltres mateixes ens sentim una mica estranyes en la forma que pren de vegades aquesta mobilització.

La vaga no va agradar en absolut a qui vol seguir monopolitzant el poder en una hipotètica república catalana. I no ho hem d'oblidar. Però penso que si ens hi veuen així, com aquest enemic intern a qui caldrà combatre obertament, és que estem fent les coses relativament bé.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

<https://lasaldelaterra.wordpress.com/2017/10/08/autonomia-autodeterminacio-i-lluita-de-classes/>